

AFSCHRIJFT

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER, provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

geboren
wonende te , tuinaanlegger,

geboren
voorheen wonende te
thans wonende te , fabrieksarbeidster,

Verdacht van:

A.

de eerste: te in de periode van 1 augustus 2000 tot 17/05/06 :
de tweede: te in de periode van 1 augustus 2000 tot 13 juli 2005:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1, 6° van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, strafbaar gesteld door artikel 146, 1° lid, 1°, 147 en 149 van het decreet, zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd,

terzake op het perceel, gelegen te , kadastraal gekend onder r,
, met een respectievelijke oppervlakte
van 20a45ca en 51a46ca, gelegen volgens het gewestplan in een agrarisch
gebied, eigendom van de eerste en de tweede beklaagden, voornoemd, krachtens een akte van
licitatie, verleden door het ambt van notaris op 25 juni 1997, met name:

het permanent bewonen van een loods, waarin enkel landbouwactiviteiten mogen worden
uitgeoefend (met name een planten – en kweekcentrum)

B.

De eerste en de tweede: te op een niet – gekend tijdstip in de periode van 1 april 1999 tot 27 september 1999:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 §1.1°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

terzake op het perceel, gelegen te , kadastraal gekend onder
met een respectievelijke oppervlakte
van 20 a43ca en 31 a 46 ca, gelegen volgens het gewestplan in een
agrarisches gebied, eigendom van de eerste en de tweede beklaagden, voornoemd, krachtens een
akte van licitatie, verleden door het ambt van notaris op 25 juni 1997, met name:

door het bouwen van koepelserre (250 m²) zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning,

De verjaring voor het misdrijf omschreven onder B werd geldig gestuit door het kantschrift van de procureur des Konings te Leper van 10 februari 2003.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in het patrimonium van de gedaagden, meer bepaald lastens de eerste en de tweede gedaagde een bedrag van 26.550 euro, zijnde de minimum maandelijkse huurprijs van 450 euro die de eerste en de tweede gedaagde hebben kunnen besparen in hun patrimonium door het permanent bewonen van een loods voor landbouwactiviteiten in de periode van 1 augustus 2000 tot 1 juli 2005 (nl. 59 maanden x 450 euro) en lastens de eerste gedaagde een nog niet nader te bepalen bedrag van 450 euro per maand vanaf 1 juli 2005 tot de datum van het tussen te komen eindvonnis of -arrest.

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden en overgeschreven op het hypotheekkantoor te dd. 24 mei 2006.

Gehoord , substituut-Procureur des Konings, in haar samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de eerste beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door meester
advocaat te en meester

Gehoord de tweede beklaagde in haar verdediging, voorgedragen door meester

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

1. Tenlastelegging A.

1.1. De beide beklaagden worden vooreerst vervolgd om te in de periode van 1 augustus 2000 tot respectievelijk 18 mei 2006 (voor de eerste beklaagde) en 13 juli 2005 (voor de tweede beklaagde) op het perceel grond zoals nader in de dagvaarding omschreven, zonder voorafgaandelijke vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd, meerbepaald door het permanent bewonen van een loods waarin enkel landbouwactiviteiten (een planten- en kweekcentrum) mochten worden uitgeoefend.

1.2. De tenlastelegging wordt als dusdanig door de eerste beklaagde niet betwist. De tweede beklaagde beweert evenwel steeds buiten de zaak van haar echtgenoot te zijn gehouden zodat zij terzake compleet onwetend was. Zij houdt aldus voor dat het vereiste moreel element in haar hoofde niet aanwezig was. De beide beklaagden verwijzen voorts naar een aantal gelijklopende verzachtende randfactoren dewelke hierna in het kader van de straftoemeting zullen ontmoet worden.

1.3. De eerste vaststellingen werden door de lokale politie te gedaan op 18 januari 2001 op aangeven van de administratieve diensten van . Zij constateerden ter plaatse hoe de benedenverdieping van de als plantenkweekcentrum vergunde loods ten belope van 120 m² was ingericht als woning met alle nutsvoorzieningen (stuk 3-4). Deze bewoonbare oppervlakte werd effectief bewoond door de beklaagden en hun drie kinderen (stuk 4). Uit de vergunningshistoriek blijkt tevens dat de beklaagden in een eerste fase niet over de daaraan corresponderende vergunning, waarbij het onroerend goed mocht bestemd worden tot het bewonen ervan, hebben beschikt (stuk 8-45). In een latere fase bekwamen de beklaagden op 16 december 2002 echter niettemin een bouwvergunning van het CBS te tot het aanbouwen van een tijdelijke woning bij de loods (stuk 62-64), maar omwille van de niet-uitvoering ervan binnen de 2 jaar kwam deze vergunning vervolgens terug te vervallen (stuk 70). Dienaangaande bevraagd, bekende de eerste beklaagde de loods effectief gedeeltelijk als woonruimte te hebben ingericht, weze het naar eigen zeggen ten voorlopige titel (stuk 47-48 en foto stuk 72).

1.3.1. De geciteerde elementen uit het strafdossier - waaronder in het bijzonder de eigen bekentenis van de eerste beklaagde - laten naar het oordeel van de rechtbank wel degelijk toe om tot het bewezen karakter van tenlastelegging A. te besluiten.

1.3.2. Ten overstaan van de tweede beklaagde dringt - spijs de betwisting - eenzelfde slotsom zich op. Het is weliswaar correct dat zij voorhield van de bouwovertradingen niet op de hoogte te zijn geweest (stuk 108) maar mee gelet op het feit dat zij gehuwd was met de eerste beklaagde en in acht genomen haar eigen medebewoning van het pand, is die stellingname niet geloofwaardig. Dat zij integendeel juist wel de ware toedracht moet hebben gekend, wordt tot slot tevens geïllustreerd door de bouwvergunning van 16 december 2002 dewelke formeel wel degelijk aan de beide beklaagden werd afgeleverd en blijkens de inhoud ervan ook op hun gezamenlijke basis werd aangevraagd (stuk 60-64). Het samenspel van die feitelijke en procedurele elementen laat zodoende niet toe anders te besluiten dan dat ook de tweede beklaagde de bouwovertrading wetens en willens heeft gepleegd.

2. Tenlastelegging B.

2.1. Het openbaar ministerie legt de beide beklaagden tevens ten laste om te op een niet nader gekend tijdstip in de periode van 1 april 1999 tot 27 september 1999 op hetzelfde perceel grond zonder voorafgaandelijke vergunning een koepelserre van 250 m² te hebben gebouwd.

2.2. De beide beklaagden betwisten deze tenlastelegging met klem. Zij houden immers voor dat dit een verplaatsbare inrichting betreft - dewelke met ijzeren haken in de grond was bevestigd - zodat deze als dusdanig niet onderhevig is aan de verplichting van een stedenbouwkundige vergunning. Daarenboven stellen zij dat de koepelserre reeds zodanig lang geleden werd gebouwd dat de inbreuk intussen is verjaard.

2.3. Bij de initiële vaststellingen van 18 januari 2001 werd tevens geacteerd (stuk 4): *'In het verlengde van de kweekbedden is een koepelserre gebouwd, overtrokken met groene plastic. Deze serre is 250 m² groot'*. In diens eigen verklaring situeert de eerste beklaagde de bouw van de koepelserre voorts omstreeks april 1999 (stuk 47 en foto stuk 73). De diverse kantschriften daterend van 2003 (stuk 84, stuk 87, stuk 89, stuk 90, stuk 92,...) staan een gebeurlijke verjaring zodoende wel degelijk in de weg.

In weerwil met hetgeen de beklaagden voorhouden, is dergelijke koepelserre voorts effectief onderhevig aan een bouwvergunning. Artikel 99,§1, tweede lid DRO definieert immers een vaste inrichting in de zin van artikel 99,§1,1° DRO als *'het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet-duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan, ook al kan het ook uit elkaar worden genomen, verplaatst of is het volledig ondergronds. Dit behelst ook het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een vaste inrichting of constructie ontstaat, en het aanbrengen van verhardingen'*. Welnu, aangezien de koepelserre op zijn minst verankerd moet zijn geweest in de grond (zelfs desgevallend louter met ijzeren haken) en vanuit eigen functioneel opzicht ontegensprekelijk bestemd was om ter plaatse blijven staan, moet zij beschouwd worden als een vergunningsplichtige vaste inrichting. Daar de tweede beklaagde tot slot woonachtig was op het bedrijfsterrein waar zich ook de koepelserre bevond, kan zij ook hier geen onwetendheid veinzen. Tenlastelegging B. is opzichts hen beiden bewezen.

II. Eenheid van opzet

2.1. De eerste beklaagde pleegde de feiten sub A. en B. met éézelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

2.2. De tweede beklaagde pleegde de feiten sub A. en B. met éézelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De beklaagden zijn respectievelijk en jaar en gehuwd. Het strafregister van de eerste beklaagde telt een eenmalige veroordeling door de correctionele rechtbank te wegens diefstal (1993), naast een veroordeling door de politierechtbank (2004). Het strafverleden van de tweede beklaagde is vlekkeloos. Ter zitting werd gewezen op de vele administratieve procedures die werden doorlopen en de vaste wil die aan de hand daarvan tot uiting komt om normconform te exploiteren. De beklaagden beklemtonen tevens dat zij op een gegeven moment daadwerkelijk een vergunning hebben bekomen maar dat deze vervolgens vervallen werd verklaard wegens niet tijdige uitvoering. Dit laatste zou te wijten zijn aan hun echtelijke problemen dewelke intussen verder zijn geëscaleerd en hebben geresulteerd in een echtscheiding en een navolgende procedure vereffening-verdeling. De bouwconstructie die zij in de tussenperiode alsnog hebben opgericht, doen zij af als een tijdelijke noodoplossing omwille van familiale redenen (met onder meer drie opgroeiende kinderen). Tot slot beklemtonen de beklaagden tevens dat de echtscheiding zware financiële gevolgen heeft gehad en dat de actuele vereffening-verdeling problemen stelt naar gebeurlijke regularisatie van de bouwovertradingen toe. In de gegeven omstandigheden dringt de eerste beklaagde aan op een milde toepassing van de strafwet, terwijl de tweede beklaagde de gunst van de opschorting vraagt.

3.2. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

In casu, hebben de beklaagden deze beginselen op grovelijke wijze geschonden door - zonder daartoe vergund te zijn - een onroerend goed te bestemmen als woonfunctie, en tevens weze het in mindere mate, door een onvergunde koepelserre op te richten.

3.3. Gelet op wat voorafgaat, is de rechtbank van oordeel dat er in de huidige zaak niet kan ingegaan worden op het verzoek van de tweede beklaagde om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten. De feiten zijn daartoe op zichzelf te zwaarwichtig en daarenboven is er geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing zoals hierna bepaald aan de tweede beklaagde overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen. In acht genomen de aard van de feiten dringt er zich zodoende een maatschappelijke terechthijzing op in de vorm van een straf.

3.4. De rechtbank is echter wel bereid om rekening te houden met de verzachtende randfactoren zoals onder punt 3.1. geschetst. De rechtbank is daarbij in het bijzonder gevoelig aan het vaststaande gegeven dat zij op 16 december 2002 effectief de passende bouwvergunning bekwamen, maar - omwille van interfererende omstandigheden van persoonlijke aard - daaraan geen gevolg gaven zodat deze vergunning post factum terug kwam te vervallen. Een bestraffing onder de vorm van een geldboete is bijgevolg noodzakelijk, maar de tenuitvoerlegging ervan kan ten dele met uitstel worden toegestaan. De beide beklaagden voldoen daartoe aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden, nu zij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld zijn geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf - zelfs met uitstel - van méér dan twaalf maanden en er zich anderzijds geen veroordeling opdringt van straffen met meer dan vijf jaar. Het gunstiger strafverleden van de tweede beklaagde rechtvaardigt tot slot dat het met uitstel toegestane gedeelte van de geldboete opzichtsens haar groter is dan bij de eerste beklaagde.

- met betrekking tot de toepassing van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro:

De feiten werden gepleegd **voor** en **na** 1 januari 2002, zodat wat betreft de uit te spreken geldboete deze rechtstreeks in euro dient te worden uitgedrukt en de opdecimen gebracht worden op vijfenveertig bij toepassing van artikel 2 en 4 eerste en negende alinea van de wet van 26 juni 2000.

IV. De bijzondere verbeurdverklaring

4.1. De eerste beklaagde en tweede beklaagde worden tevens door het openbaar ministerie vervolgd om hen in toepassing van artikel 42 Sw. en 43bis Sw. te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die zich in hun patrimonium zouden bevinden, meerbepaald een totaalbedrag van 26.550,00 euro samengesteld uit huurprijzen ten belope van 450,00 euro per maand die zij zouden hebben bespaard door het permanent bewonen van een loods voor landbouwactiviteiten in de periode van 1 augustus 2000 tot 1 juli 2005 (59 x 450,00 euro). Ten overstaan van de eerste beklaagde wordt daarenboven nog 450,00 euro per maand supplementair gevorderd vanaf 1 juli 2005 tot de datum van het tussen te komen eindvonnis.

4.2. De beklaagden betwisten de bijzondere verbeurdverklaring met klem. Zij doen deze vooreerst af als een louter theoretische en niet-tegensprekelijke benadering dewelke geen rekening houdt met hun persoonlijke toestand. Zo beweren de beklaagden dat bij gebreke aan het kwestieuze pand zij bij de ouders van de eerste beklaagde zouden zijn blijven wonen maar nooit een huurwoning zouden betrokken hebben. Het beweerdelijke vermogensvoordeel zou aldus niet kunnen gelokaliseerd en/of geïndividualiseerd worden

in hun vermogen. Daarnaast hekelen zij dat er nooit een stopzettingsbevel om verder de loods te bewonen werd gegeven zodat ook om die redenen de vordering ongegrond voorkomt. Subsidiair, merken zij op dat de rechtbank soeverein is in haar appreciatie van het beweerdelijke vermogensvoordeel zodat dit in casu hoe dan ook als niet-passend behoort afgewezen te worden.

4.3. De beklaagden kunnen niet in redelijkheid betwisten dat de doorlopende bewoning van de niet-vergunde loods garant stond voor een welbepaald in economische termen waardeerbaar voordeel. De desbetreffende bewoning was wederrechtelijk en impliceerde uit zijn aard een voordeel gelijkwaardig aan datgene van een soortgelijk huurpand. De post factum speculaties - o.a. als zouden zij in voorkomend geval bij de ouders van de eerste beklaagde hebben blijven inwonen - zijn niet terzake dienend, want achterhaald door de realiteit waarbij zij de wederrechtelijk bewoning effectief en gedurende ettelijke jaren permanent gestalte hebben gegeven. Het is weliswaar correct dat er nooit een bevel tot stopzetting van de bewoning werd gegeven maar dit is rechtens irrelevant. Zulks was immers geenszins een noodzakelijke voorwaarde om op latere datum vast te stellen dat er door de beklaagden een bouw misdrijf werd gepleegd en dat zij daarvan de 'vruchten' hebben geplukt in natura, onder de vorm van niet gedane huuruitgaven.

4.4. Strikt cijfermatig bevindt de rechtbank een geraamde maandelijkse huurprijs a rato van 450,00 euro echter aan de hoge kant. De bewoonbare oppervlakte was immers eerder modaal voor een gezin met drie kinderen en de nutsvoorzieningen en faciliteiten waren kennelijk vrij rudimentair (stuk 47-48). De potentiële huurwaarde wordt zodoende herleid tot 375,00 euro per maand en over de betrokken tijdspanne (59 maanden) resulteert dit in een totaal potentieel vermogensvoordeel van 22.125,00 euro ten overstaan van de beide beklaagden gezamenlijk.

Specifiek aangaande de eerste beklaagde moet er - in het verlengde van de vordering terzake uitgaande van het openbaar ministerie - vastgesteld worden dat hij actueel nog steeds op het adres van de niet-vergunde loods is gedomilieerd. Het vermogensvoordeel behoort opzichtens hem aldus aangevuld te worden met een bedrag van 6.000,00 euro berekend over de periode 1 juli 2005 tot en met oktober 2006, hetzij 16 maanden x 375,00 euro.

4.5. Met de door de beklaagden aangehaalde verzachtende omstandigheden werd in het bijzonder rekening gehouden bij de straftoemeting. Het (potentiële) vermogensvoordeel dat zij door toedoen van de inbreuken op het DRO bekwamen, is een zaak die daarvan te onderscheiden is. Hen zonder meer op ongenueanceerde wijze in het bezit daarvan laten, zou impliceren dat zij beloond worden voor hun handelen in weerwil met de vigerende principes van ruimtelijke ordening en dat de door hen in dat kader gerealiseerde winst zou vergoelijkt worden als de resultante van een normale en regelmatige bewoning. De wetgever heeft dit willen vermijden, zodat principieel toepassing dient gemaakt te worden van artikel 43bis Sw. De term winst is trouwens slecht gekozen. Er werd bewust geopteerd voor het begrip vermogensvoordeel omdat dit ruimer is en dient beschouwd te worden als *'elk economisch voordeel dat uit strafbare feiten is verkregen'*. De onrechtmatige winsten zijn daar slechts een onderdeel van (Conclusie van
, onder Cass., 22 oktober 2003, R.W.,

. De veroordeling tot het geraamde vermogensvoordeel dient bijgevolg toegestaan te worden zoals door het openbaar ministerie gevorderd, weze het - zoals onder het vorig punt overwogen - qua globale omvang herleid tot 28.125,00 euro (22.150,00 euro + 6.000,00 euro) in hoofde van de eerste beklaagde en bepaald op 22.125,00 euro in hoofde

van de tweede beklaagde.

4.6. Uit hetgeen voorafgaat, is echter niettemin gebleken dat de beklaagden niet ondubbelzinnig te kwade trouw zijn en deels door (weliswaar strafwaardige) onachtzaamheid (meerbepaald door niet binnen een termijn van 2 jaar gevolg te geven aan hun verkregen bouwvergunning van 16 december 2002) onder de bepalingen van de strafwet ressorteren. Deze omstandigheden rechtvaardigen naar het oordeel van de rechtbank dat de bijzondere verbeurdverklaring gedeeltelijk, namelijk ten belope van drie/vierde, met uitstel wordt toegestaan. Dergelijke werkwijze is immers perfect mogelijk (DEJEMEPPE, B., 'La confiscation: l'état du droit en 2004', in VANDERMEERSCH, D. e.a. (ed.), *Beslag en verbeurdverklaring van criminele voordelen*, Maklu, Antwerpen, 2004, p.130). In het perspectief van de globale bestraffing is dit ten andere tevens een nuttige component om de beklaagden ook in de toekomst op een ultieme wijze voor hun verantwoordelijkheid te plaatsen.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 7 april 2005 (ontvangen op het parket op 11 april 2005) zijn herstellvordering ingeleid (stuk 65-69), dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag. Blijkens de inhoud van de vordering impliceerde dit herstel in concreto:

- het terugbrengen van de loods (vergund als planten- en kweekcentrum) naar de d.d. 15.06.1998 vergunde toestand door de binnenindeling conform het bij de stedenbouwkundige vergunning behorend bouwplan uit te voeren;
- het verwijderen uit de loods van alle materialen en die betrekking hebben op de woonfunctie;
- het verwijderen van de koepelserre;
- alle gesloopte materialen van het terrein naar een daartoe geschikte stortplaats overbrengen.

2. De beklaagden hebben de rechtbank ter zitting formeel verzocht om alvorens nader te oordelen omtrent de herstellvordering eerst het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (zie zittingsblad d.d. 23 oktober 2006).

3. Artikel 9bis DRO voorziet effectief in de oprichting van een Hoge Raad voor Herstelbeleid (hierna afgekort als HRH), waarna de Vlaamse Regering overeenkomstig artikel 9bis,§8 DRO de nadere regels heeft vastgesteld met betrekking tot de werking en de organisatie ervan (Besluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004, B.S., 24 mei 2004). Deze raad heeft een adviserende bevoegdheid inzake herstellvorderingen en ambtshalve uitvoering van herstelmaatregelen (artikel 149,§1 en 153 DRO). De HRH werd samengesteld bij Besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005 (B.S., 12 augustus 2005) en adviesaanvragen voor een eensluidend advies over de herstellvordering konden slechts op ontvankelijke wijze worden ingeleid vanaf het ogenblik dat, conform artikel 198bis, eerste lid en 9bis,§5 van het DRO, het huishoudelijk reglement - dat door de HRH wordt aangenomen - door de Vlaamse Regering wordt goedgekeurd. Dit laatste is gebeurd per 16 december 2005 (B.S., 13 januari 2006, p.2414-2418), zodat de HRH thans 'operationeel' is.

4. De oorspronkelijke bepaling van artikel 149 DRO beperkte de adviesverplichting tot die herstellvorderingen die betrekking hadden op inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000. Deze datum werd evenwel door het Arbitragehof bij arrest van 19 januari 2005 in een ambtshalve aangevoerd middel als een niet-relevant criterium afgedaan en ongrondwettig bevonden. In navolging op de suggestie van de beklaagde acht de rechtbank het aangewezen dat in het voorliggende concrete geval overeenkomstig artikel 198bis DRO, alsnog een adviesaanvraag bij de HRH zou gedaan worden. Zulks nog des te meer, nu de inbreuk voorwerp van tenlastelegging B. hoe dan ook van voor 1 mei 2000 dateert.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 38, 40, 42 en 43 van het Strafwetboek; art. 3, 4, 19, 99 §1.1° en 6°, 146-1°, 147, 149, 160, 198bis DRO; art. 162, 163, 182, 184, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935; art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de programmawet van 2.7.1981, art. 326 van de programmawet van 22.12.1989, art. 48 van de wet van 20.7.1991, art. 162 van de wet van 26.6.1992 en art. 1 van de programmawet van 24 december 1993; art. 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd door art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, laatst gewijzigd dd. 07.02.2003, gewijzigd art. 36 wet 07.02.2003; art. 91 K.B. 28.12.1950 gew. art. 1 K.B. 29.7.1992, art. 1 K.B. 23.12.1993 en art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 2 en 4 wet 26.6.2000; art. 29, 2de lid wet 1.8.1985, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005; art. 1bis, 3, 6, 8 en 14 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, gewijzigd door de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002;

DE RECHTBANK,

rechtdoende op tegenspraak:

Met betrekking tot de eerste beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen in hoofde van de beklaagde BEWEZEN.

Veroordeelt de eerste beklaagde
tot:

voor de tenlasteleggingen **A en B** samen

- een geldboete van **tweehonderdvijftig euro (250 EUR)**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **duizenddriehonderdvijfenzeventig euro (1375 EUR)** of een vervangende gevangenisstraf van **75 dagen**.

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:

150 euro x 45 opdecimen, hetzij 825 euro of 45 dagen, effectief

100 euro x 45 opdecimen, hetzij 550 euro of 30 dagen met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar.

Met betrekking tot de tweede beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen in hoofde van de beklaagde BEWEZEN.

Veroordeelt de tweede beklaagde
B samen tot:

voor de tenlasteleggingen A en

- een geldboete van **tweehonderdvijftig euro** (250 EUR), te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **duizenddriehonderdvijfenzeventig euro** (1375 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van **75 dagen**.

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:

100 euro x 45 opdecimen, hetzij 550 euro of 30 dagen, effectief

150 euro x 45 opdecimen, hetzij 825 euro of 45 dagen met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordeling, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: beide een bedrag van 25 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **137,50 EUR**.

Verwijst de beide beklaagden solidair in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op **157,38 EUR**.

Legt hen een vergoeding op van **25 EUR**, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Verklaart de vordering van het openbaar ministerie tot veroordeling van de beklaagden tot de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die zich in hun patrimonium zouden bevinden, gegrond en dit in de volgende mate:

(i) Bepaalt dat het vermogensvoordeel dat de eerste beklaagde en tweede beklaagde realiseerden door de bewezen verklaarde misdrijven voor de periode van 1 augustus 2000 tot 1 juli 2005 in totaal **tweëntwintigduizendhonderdvijfentwintig euro (22.125,00 euro)** bedraagt en dat dit bedrag hen middels bijzondere verbeurdverklaring op solidaire wijze dient aangerekend te worden onder de volgende modaliteiten:

- ten belope van een/vierde, zijnde een bedrag van vijfduizendvijfhonderdeenendertig euro en vijfentwintig eurocent (5.531,25 euro), op onvoorwaardelijke wijze;
- ten belope van drie/vierde, zijnde een bedrag van zestienduizendvijfhonderddrieënnegentig euro en vijfenzeventig eurocent (16.593,75 euro), met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar.

(ii) Bepaalt dat het vermogensvoordeel dat de eerste beklaagde realiseerde door de bewezen verklaarde misdrijven voor de periode van 1 juli 2005 tot 31 oktober 2006 in totaal **zesduizend euro (6.000,00 euro)** bedraagt en dat dit bedrag hem middels bijzondere verbeurdverklaring dient aangerekend te worden onder de volgende modaliteiten:

- ten belope van een/vierde, zijnde een bedrag van duizendvijfhonderd euro (1.500,00 euro), op onvoorwaardelijke wijze;
- ten belope van drie/vierde, zijnde een bedrag van vierduizendvijfhonderd euro (4.500,00 euro), met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar.

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

Verklaart de herstellvordering zoals op 7 april 2005 (ontvangen op het parket op 11 april 2005) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geformuleerd en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom lastens de eerste beklaagde en tweede beklaagde ontvankelijk.

Alvorens de herstelmaatregel voor het overige nader ten gronde te beoordelen, HEROPENT AMBTSHALVE DE DEBATTEN:

Beslist dat de ingediende herstellvordering wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in artikel 198bis, tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in artikel 28 en 29, §1 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid door middel van aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

- (1) een eensluidend verklaard afschrift van deze uitspraak waarbij met toepassing van artikel 198bis, tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;
- (2) een eensluidend verklaarde kopie van de aan de beklaagden afzonderlijk betekende dagvaardingen van respectievelijk 22 mei 2006 en 29 mei 2006 op strafgebied tevens betrekking hebbende op o.a. de herstellvordering waarover het eensluidend advies wordt gevraagd (stuk 1 en stuk 4 rechtsplegingsdossier);
- (3) een eensluidend verklaard afschrift van het integrale strafdossier (stuk 1 t.e.m. 109) omvattende o.a. de brief d.d. 7 april 2005 uitgaande van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en gericht aan het openbaar ministerie waarin de herstellvordering wordt geformuleerd (stuk 65 t.e.m. 69 strafdossier).

Bepaalt dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgend adres:

Bepaalt dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gerede partij.

Stelt de zaak uit op onbepaalde datum.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande iedere voorziening inzoverre het betrekking heeft op de herstellvordering.

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG DERTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ZES.**

Aanwezig:

S, alleenzetelend rechter,

„, substituut-procureur des Konings,

, afgevaardigd adjunct-griffier